

ע"פ 41326/03/17 - מדינת ישראל נגד עובדיה עמר

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 41326-03-17 מדינת ישראל נ' עמר(אסיר)

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
המערערת
מדינת ישראל

ע"י ע"ד דקלה לוי
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
המשיב
עובדיה עמר (אסיר)

ע"י ב"כ עו"ד יהונתן

קיוול

פסק דין

1. זהו ערעור על גזר דינו של בית המשפטי לתעבורה בירושלים (כב' סגן הנשיא יהושע צימרמן) מיום 12.2.17. הערעור הוא על קולת העונש.

המשיב הורשע בתיק זה בכתב אישום מתוקן הכולל ארבעה אישומים, בשתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה, שתי עבירות נהיגה ללא רישיון נהיגה כאשר תוקף הרישיון פקע בתקופה העולה על שישה חודשים, שתי עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה כאשר תוקף הרישיון פקע בתקופה העולה על שנים עשר חודשים, שלוש עבירות של נהיגה ללא ביטוח, עבירה אחת של נהיגה ללא רישיון רכב שפקע בתקופה העולה על שישה חודשים, שלוש עבירות של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש, עבירה של התנהגות הגורמת נזק, עבירה של נהיגה בקלות ראש, עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציה בבטחה ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

בית משפט קמא גזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים וחמישה עשר יום, תשעה חודשי מאסר על תנאי לשלוש שנים, פסילה בפועל לתקופה של שלושים ושישה חודשים ופסילה על תנאי לשישה חודשים למשך שלוש שנים, וכן התחייבות להימנע מביצוע עבירה בסך 6,000 ₪.

2. האישום השלישי בכתב האישום מתייחס לאירוע מיום 24.6.15, בו נהג המשיב בקלות ראש, לא הבחין בתמרור המזהיר על הימצאותו של מעבר חציה קרוב, לא נתן זכות קדימה להולכות רגל ולא אפשר להן לחצות בבטחה את הכביש במעבר חציה. המשיב פגע ברכבו באחת מהולכות הרגל, היא נדחפה ונפלה על אמה ואחר כך נפלה על הכביש, ולשתים נגרמו חבלות. כל זאת כאשר חלפו למעלה משישה חודשים מאז פקע רישיון הנהיגה של המשיב וכשאינו לו פוליסת ביטוח בת תוקף. שלושת האישומים האחרים עניינם נהיגה של המשיב ללא רישיון נהיגה בתוקף, ללא ביטוח וברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש. העבירות בוצעו בחודשים ספטמבר, אוקטובר ודצמבר 2016. בשניים מהאישומים מדובר

בנהיגה לאחר שהודע למשיב שהוא פסול מלנהוג בשני תיקי בית משפט ולאחר שתי פסליות של משרד הרישוי. באחד המקרים המשיב נדרש על ידי שוטרים לצאת מהרכב, סירב, השתולל וניסה לתקוף את השוטרים שניסו להוציאו מהרכב תוך שימוש בכח.

עם הגשת כתב האישום האחרון (הכולל גם את האישומים שנכללו בכתבי אישום קודמים) הוגשה נגד המשיב בקשת מעצר עד תום ההליכים. המשיב נעצר ושהה במעצר ארבעה עשר יום, ולאחריהם שהה במעצר בית. ביום 12.2.17 הודה המשיב בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה בעניין העונש. ביום 12.2.17 נשמעו טיעונים לעונש וניתן גזר דין כאמור לעיל.

בגזר דינו קבע בית המשפט קמא כי מעשיו של המשיב חמורים, כל אחד כשלעצמו וודאי בשילובם יחד, ומן הדין לגזור את דינו של המשיב למאסר בפועל. הוא התייחס להודעתו של המשיב ונטילת האחריות, לנסיבותיו האישיות, הכלכליות, המשפחתיות והרפואיות. בנוגע לעברו של המשיב התחשב בית המשפט בכך שאין לחובתו הרשעות קודמות בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ואף לא מאסר על תנאי תעבורתי, ובכך שזהו למשיב מאסר ראשון, והוא שהה במעצר ממש ובמעצר בית. לאור כל השיקולים הללו גזר בית המשפט את עונשו של המשיב כמפורט לעיל.

3. המערערת טוענת כי בית המשפט שגה כאשר לא העניק את המשקל הראוי לחומרת העבירות בהן הורשע המשיב ולסכנה הטמונה בהן. לטענתה אלו הן עבירות חמורות, המצביעות על זלזול בחוק ובשמירתו, ומסכנות את משתמשי הדרך. המערערת הפנתה לפסיקה לפיה קיים סיכון גם מאדם הנוהג ללא רישיון, אשר לעיתים אינו בקיא בחוקי התנועה ובאופן הפעלת הרכב.

עוד נטען כי בית המשפט טעה כשלא ייחס חומרה ראויה לכך שהמשיב הורשע בביצוע של עבירות רבות במועדים שונים, וכי חלקן בוצעו לאחר שכבר הוגש נגדו כתב אישום בגין אחד האירועים, אך לא היה בכך כדי להרתיע את המשיב מלחזור ולבצע את העבירות.

לטענת המערערת העונש שהוטל על המשיב חורג משמעותית לקולה ממתחם העונש ההולם את ריבוי העבירות ואופן ביצוען, ואינו נותן מענה לצרכים חברתיים חיוניים כגון הרתעת הפרט והרתעת הרבים. היא הפנתה לפסיקה רלוונטית. בנוסף נטען כי בית המשפט לא ייחס את המשקל המתאים לעברו הפלילי והתעבורתי של המשיב והתחשב יתר על המידה בנסיבותיו האישיות. המאשימה ביקשה, איפוא, להחמיר בעונשו של המשיב ולהטיל עליו עונש מאסר ממושך שלא יפחת משנים עשר חודשי מאסר בפועל, בנוסף לרכיבים האחרים שבגזר הדין.

4. ב"כ המשיב ציין כי המשיב מרצה מאסר לראשונה בחייו, וכי הרשעותיו הקודמות אינן רבות ועברו אינו מכביד במיוחד. הוא התייחס לנסיבות חייו הקשות של המשיב. לדברי הסניגור, המשיב לא היה מסוגל לנהל הוכחות בשל תנאי המעצר בפיקוח שנקבעו לו, כאשר הוא נדרש להעמיד מפקחים ולהיות מלווה בכל יציאה מהמעצר, התקשה במציאת מפקחים מתאימים, והדבר הכביד מאד עליו ועל משפחתו. כמו כן טען כי המאשימה צירפה לכתב אישום אחד עבירות שאינן קשורות זו לזו, והדבר לא אפשר לסיים חלק מהתיקים ולנהל הוכחות באחד מהם. ב"כ המשיב התייחס למצבו הרפואי של המשיב, אשר עבר

השתלת קרנית שלא עלתה יפה. לדבריו, אשר נתמכו במסמכים רפואיים, המשיב אינו רואה כלל באחת מעיניו, ובעין השניה ראייתו חלקית. הוא נזקק לטיפולים רפואיים, והימצאותו במאסר פוגעת באפשרות לקבל את הטיפול המיטבי. עוד ציין הסניגור כי במקור רישיונו של המשיב פקע בשל חובות ולא בעקבות ביצוע עבירות.

המשיב עצמו הביע חרטה ואחריות למעשיו. הוא הודיע שהמאסר מהווה עבורו טראומה והוא לא ירצה לחזור לשם, והצהיר שאינו מתכוון לנהוג בעתיד.

5. אין ספק באשר לחומרת העבירות בהן הורשע המשיב, בכל אחת מהן בפני עצמה ובמיוחד בהצטברות יחד. באירוע נשוא האישום השלישי הורשע המשיב בפגיעה בהולכת רגל במעבר חציה. גם העבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הוראת אי שימוש מסכנת את משתמשי הדרך, שכן מדובר ברכב שיש בו ליקויים כה חמורים עד כדי החלטה על הורדתו מהכביש. באישומים אחרים הורשע בנהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ונהיגה בפסילה. גם אם במקור רישיון הנהיגה לא חודש מסיבות כלכליות, בהמשך נפסל רישיונו של המשיב על ידי בית משפט בשתי החלטות שונות, אך הדבר לא מנע ממנו להמשיך ולנהוג. ריבוי מעשים אלו בתוך תקופה קצרה של מספר חודשים מצביע על כך זלזול בחוק ובהחלטות בית המשפט, ועל העדר מחויבות לנורמות חברתיות בסיסיות.

עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המערערת וכן בפסיקה נוספת, בהן נגזרו על נאשמים תקופות מאסר ממושכות יותר, של שנה ויותר, בגין עבירות דומות (ראו, לדוגמה, רע"פ 1569/14, **אלון קרן פז נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8013/13, **אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל**; עפ"ת 18158-03-13, **דוד חן נ' מדינת ישראל**; פ"ל 6407-01-15, **מדינת ישראל נ' יחיא עבדאלקאדר**). עם זאת, על אף הדמיון בין פסקי הדין שלעיל לבין עובדות ערעור זה, ההשוואה אינה מלאה, ופסקי הדין הללו ניתנו בנסיבות חמורות יותר מבחינת היקף העבירות, התקופה בה לא היו רישיונות הנהיגה של הנאשמים בתוקף, עברם הפלילי והתעבורתי ועוד. כמעט בכל המקרים אליהם הפניתי לעיל, עמדו נגד הנאשמים מאסרים מותנים בני הפעלה, ובחלק מהמקרים התעוררה השאלה אם ראוי להפעילם או להאריכם. למשיב שבפני אין מאסר על תנאי בר הפעלה, ועיון בגליונות הרשעותיו, הפלילי והתעבורתי, מצביעים על כך שלא הוטל עליו מעולם מאסר על תנאי בגין עבירות תעבורה (אלא בגין עבירת אלימות כלפי בת זוג, שאינה ממין העניין). מדובר בעניין מהותי, שכן קיימת חומרה מיוחדת בביצוע עבירות כאשר מאסר על תנאי תלוי ועומד על ראשו של המבצע, וחומרה זו אינה קיימת לגבי המשיב שבפני.

לזכותו של המשיב יש להביא בחשבון גם את העובדה שמדובר במאסר ראשון שנגזר עליו, את נסיבותיו האישיות ובעיקר את מצבו הרפואי. כאמור, ב"כ המשיב הציג מסמכים לגבי מצבו הרפואי והעובדה שהצורך להביא אותו משב"ס לטיפולים רפואיים גרמה לעיכוב במתן הטיפול.

6. לנוכח כל האמור אני סבורה שהעונש שנגזר על הנאשם אינו הולם את חומרת העבירות בהן הורשע, ויש להאריך את תקופת המאסר שהוטלה עליו. לאור כלל הנסיבות, ובהתחשב בכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם המשיב, תעמוד תקופת המאסר בפועל אותה ירצה המשיב על שבעה חודשים בניכוי ימי מעצרו.

יתר חלקי גזר הדין שגזר בית המשפט קמא יעמדו בעינם.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, בנוכחות הצדדים.